

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 2 februara 2015 godine
Ref. br.: RK765/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI97/14

Podnosilac

Velibor Jokić

**Ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova
PN. br. 610/2013 od 23. oktobra 2013. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Velibor Jokić, sa prebivalištem u Srbiji.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Apelacionog suda Kosova PN. br. 610/2013 od 23. oktobra 2013. godine, kojim se odbacila njegova žalba kao subsidijarnog tužioca. Ovo rešenje je uručeno podnosiocu zahteva 4. februara 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu gore navedenim rešenjem Apelacionog suda povređena ustavna prava garantovana članom 24 [Jednakost pred Zakonom], članom 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], članom 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], članom 46 [Zaštita Imovine] i članom 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav). Podnosilac zahteva se poziva i na članove 6, 13 i 14 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), kao i na član 1 Protokola 1 EKLJP.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 (2) Poslovnika o radu (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 4. juna 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 4. jula 2014. godine, predsednik je imenovao sudiju Artu Ramu-Hajrizi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Ivan Čukalović.
7. Dana 18. novembra 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, kopija zahteva je dostavljena Apelacionom sudu Kosova.
8. Dana 8. decembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu, u punom sastavu, neprihvatljivost zahteva.

Činjenice slučaja

Što se tiče imovinskog zahteva podnosioca

9. Iz spisa predmeta proizilazi da podnosilac zahteva tvrdi vlasništvo nad dve zemljišne parcele, koje se nalaze u opštini Vitina. Navodno, vlasništvo podnosioca zahteva je potvrđeno od strane Opštinskog suda u Vitini 1994. godine.
10. Dana 11. marta 2004. godine, podnosilac je podneo zahtev Direkciji za urbanizam, katastar i zaštitu životne sredine Opštine Vitina, tražeći registraciju vlasništva nad ove dve parcele u Opštinskom katastru. Međutim, ovaj zahtev se

nije realizovao. Podnosilac zahteva je tražio od Opštinskog suda u Vitini da primora izvršenje njegovog zahteva.

11. Dana 11. januara 2008. godine, Opštinski sud u Vitini je usvojio zahtev za prinudno izvršenje. Međutim, 24. septembra 2008. godine, upravnik administracije Opštine Vitina, X. S., očigledno je odbio tužbu podnosioca zahteva. Izgleda da je 6. marta 2008. godine odlukom br. 01-013/838, Skupština opštine Vitina naložila privremenu obustavu prenosa upisa imovine, koja je trenutno upisana na ime društvenih ili javnih preduzeća da se registruje na ime privatnih lica.
12. Podnosilac zahteva je, očigledno, preduzeo različite pravne korake protiv odbijanja da registruje imovinu na svoje ime. Izgleda da su ovi različiti postupci još uvek u toku, ali nisu predmet ovog zahteva.

Što se tiče krivičnog gonjenja podnetog od strane podnosioca

13. Godine 2009., podnosilac zahteva je podneo krivičnu prijavu protiv upravnika administracije Opštine Vitina. Podnosilac zahteva se predstavio kao "supsidijarni tužilac" prema Poglavlju V Zakonika o krivičnom postupku Kosova (UNMIK/REG/2003/26, izmenjen i dopunjen Zakonom br. 03/L-003 od 6. novembra 2008. godine). Podnosilac zahteva optužuje upravnika administracije za krivično delo "zloupotrebe službenog položaja ili ovlašćenja", prema članu 339, stav 1, Krivičnog zakona Kosova (UNMIK/REG/2003/25, izmenjen i dopunjen Zakonom br. 03/L-002 od 6. novembra 2008. godine).
14. Dana 12. oktobra 2012. godine, rešenjem UO. br. 48/2009, Opštinski sud u Vitini je odlučio da odbije optužbu podnosioca zahteva protiv upravnika administracije, jer postupak za koji se optužuje ne predstavljaju krivično delo. Opštinski sud smatra da je optuženi upravnik administracije samo sprovodio odluku Skupštine opštine od 6. marta 2008. godine.
15. Podnosilac zahteva je uložio žalbu na ovo rešenje Sudskom veću u punom sastavu. Podnosilac tvrdi da je podneo svoj zahtev za registraciju imovine 11. marta 2004. godine, dok Skupština opštine Vitina nije odlučila o privremenoj obustavi registracije imovine do 6. marta 2008. godine. Podnosilac zahteva tvrdi da neuspeh da registruje imovinu na svoje ime, tokom četiri godine pre donošenja odluke Skupštine opštine, predstavlja krivično delo zloupotrebe položaja.
16. Dana 15. maja 2013. godine, rešenjem UO. br. 48/2009 Osnovni sud u Gnjilanu, ogranak u Vitini, je odlučio da odbije, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva. Osnovni sud smatra da je upravnik administracije samo izvršio odluku Skupštine opštine i ni na jedan način nije zloupotrebio svoj položaj ili ovlašćenja. Podnosilac zahteva je uložio žalbu na ovo rešenje.
17. Dana 23. oktobra 2013. godine, rešenjem PN. br. 610/2013, Apelacioni sud je odlučio da je žalba podnosioca zahteva neosnovana. Apelacioni sud je utvrdio:

“Ovaj sud ocenjuje da je u konkretnom slučaju žalba neosnovan i da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je odbijao kao neosnovanu žalbu [podnosioca zahteva], kojom je predložio poništaj rešenja Opštinskog suda u Vitini, [...] jer [upravnik administracije], u svojstvu odgovornog lica, postupio je u skladu sa odlukom SO Vitina [...], kojom je privremeno ukinut katastarski upis nepokretnosti upisane na ime bivših Državnih preduzeća na fizička lica“.

Navodi podnosioca

18. Podnosilac zahteva navodi povredu ustavnih prava garantovanih članom 24 [Jednakost pred Zakonom], članom 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], članom 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], članom 46 [Zaštita Imovine], i članom 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava. Podnosilac zahteva se poziva i na članove 6, 13 i 14 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), kao i na član 1 Protokola 1 EKLJP.
19. Podnosilac zahteva tvrdi da njegovo pravo na mirno uživanje svoje imovine nije zaštićeno od strane javnih organa i sudova. Pored toga, on tvrdi da su mu sudovi odbijanjem optužnice supsidijarnog gonjenja, uskratili pravo na pristup pravdi.
20. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da sudovi nisu uspeli da daju razloge za svoje odluke, kršeći prava podnosioca na pravično suđenje. On tvrdi da mu je uskraćeno pravo na jednakost u odnosu na drugu stranku u postupku, i da nije imao koristi od suđenja u razumnom roku.

Prihvatljivost zahteva

21. Pre svega, kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca, Sud treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio sve uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
22. Sud takođe treba da utvrdi da li je podnosilac zahteva ispunio uslove iz člana 113.7 Ustava i člana 47.2 Zakona. Član 113, stav 7, propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
23. Konačna odluka u slučaju podnosioca zahteva je rešenje Apelacionog suda PN. br. 610/2013 od 23. oktobra 2013. godine, protiv koga dalja žalba nije dozvoljena. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva je pokazao da je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju, u skladu sa zakonom.
24. Podnosilac zahteva, takođe, mora dokazati da je ispunio uslove iz člana 49. Zakona, koji se odnose na podnošenje zahteva u okviru zakonskog roka. Iz spisa predmeta se može videti da je konačna odluka, u slučaju podnosioca rešenje Apelacionog suda PN. br. 610/2013 od 23. oktobra 2013. godine, koje mu je uručeno 4. februara 2014. godine, dok je podnosilac podneo zahtev Sudu 4.

juna 2014. godine, što znači da je zahtev podnet u roku od četiri meseca, koji je propisan Zakonom i Poslovníkom.

Što se tiče pristupa sudskim sredstvima

25. Podnosilac zahteva tvrdi da mu je uskraćen pristup sudskim sredstvima za zaštitu svojih imovinskih prava. Podnosilac zahteva tvrdi da mu je uskraćeno pravo na neometano uživanje svoje imovine, što je garantovano članom 46. Ustava i članom 1 Protokola 1 EKLJP.
26. Sud primećuje da su različiti pravni i sudski postupci pomenuti u spisima predmeta, ali nijedan nije objašnjen ili razrađen. Kopije ovih odluka iz tih postupaka se ne nalaze u spisima predmeta. Zapravo, izgleda da je neki od ovih postupaka još uvek u toku. Pored toga, Sud primećuje da postupci koji su predmet ovog zahteva ne utiču na pravo podnosioca zahteva na neometano uživanje svoje imovine, već se odnose na krivičnu optužbu pokrenutu protiv javnog službenika zbog zloupotrebe položaja.
27. Na taj način, Sud smatra da podnosilac zahteva nije uspeo da potkrepi, na ustavnim osnovama, svoje tvrdnje u vezi sa njegovim pravom na sudsku zaštitu i pravom na pravno sredstvo, i nije pružio nijedan dokaz da su njegova prava i slobode povređene u tom pogledu, od strane redovnih sudova.
28. Pravilo 36 (2) (d) Poslovnika, propisuje: „*Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...] da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju*”.

Što se tiče prava na pravično suđenje i uživanje imovine

29. Podnosilac zahteva tvrdi da nije imao koristi od pravičnog suđenja, što predstavlja povredu člana 31. Ustava i člana 6, stav 1 EKLJP.
30. Član 31. Ustava, u relevantnom delu svog drugog stava, propisuje:

„Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje [...]”.
31. Član 6, stav 1 EKLJP, u svom relevantnom delu, propisuje:

„Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu [...]”.
32. Pored toga, član 53. Ustava, propisuje:

„Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu”.
33. Sud naglašava da se žalbe podnosioca, u vezi sa pravičnim suđenjem, isključivo odnose na krivični postupak protiv trećeg lica, gde je podnosilac sebe predstavio

subsidijarnim tužiocem. Optužnica podnosioca zahteva protiv trećeg lica je odbačena od strane prvostepenog i Apelacionog suda, sa obrazloženjem da optužbe protiv ove treće stranke ne predstavljaju krivično delo.

34. Sud primećuje da, kad bi se ovi krivični postupci nastavili, ishod može rezultirati samo utvrđivanjem krivične prijave podnete protiv trećeg lica. Nije bilo krivičnih prijava podnetih protiv podnosioca zahteva.
35. Kada se čita član 31. Ustava, u svetlu člana 6, stav 1 EKLJP, Sud nalazi da se izraz „za bilo koje krivično gonjenje“ koji se koristi u članu 31, mora razumeti kao „bilo koja krivična prijava podneta protiv podnosioca“. Na takav način, tvrdnja podnosioca o povredi prava na pravično suđenje ne može da spada u okvir naslova „kao bilo koje krivično gonjenje“ koje se nalazi u članu 31. Ustava.
36. Pored toga, u pogledu prava i obaveza, Sud podseća na presudu Evropskog suda za ljudska prava u slučaju *Perez protiv Francuske* (br. 47287/99, presuda od 12. februara 2004. godine), gde se u stavovima 70 i 71 navodi:

„70. [Evropski sud za ljudska prava] napominje da Konvencija ne daje nikakvo pravo, kao što je podnosilac predstavke zahtevala, na „privatnu osvetu“ ili na *actio popularis*. Znači da se pravo da se treće stranke krivično gone ili osude za krivično delo ne može da ostvari autonomno: mora da bude nerazdvojivo od žrtvinog korišćenja prava da podnosi građanske žalbe u domaćem pravu, čak i ako je to samo da bi se pribavilo simbolično obeštećenje ili da bi se zaštitilo neko građansko pravo kao što je pravo na „dobar ugled“ [...].

71. [Evropski] Sud zaključuje da pritužba parnične stranke spada u okvir člana 6, stav 1 Konvencije, **osim u slučajevima pomenutim u prethodnom stavu**“. [naglasak dodat]

37. Za razliku od slučaja *Perez protiv Francuske*, podnosilac zahteva nije bio građanska stranka u krivičnom gonjenju, već je sam pokrenuo krivični postupak kao subsidijarni tužilac. Iz spisa predmeta se može videti da ovi krivični postupci nisu uključili zahtev za naknadu bilo koje štete, koju je pretrpeo podnosilac zahteva. Osim toga, ovi krivični postupci nisu mogli da utiču na ishod nekog drugog pravnog postupka, u vezi sa imovinskim pravima podnosioca zahteva. Na taj način, ishod krivičnog gonjenja protiv upravnika administracije Opštine Vitina ne bi uticao na uživanje bilo kog prava podnosioca, niti bi to odredilo neku obavezu podnosioca zahteva.
38. Kao što se gore navodi u presudi *Perez protiv Francuske*, ESLJP ne daje pravo da se treće lice goni ili kazni za krivično delo. Ustav, takođe, ne pruža takvo pravo.
39. Uzimajući u obzir da se postupci na koje se žali ne odnose na određivanje bilo kog prava i obaveze podnosioca zahteva, proizilazi da tvrdnja podnosioca zahteva na povredu njegovog prava na pravično suđenje ne spada u okvir naslova „prava i obaveze“, sadržane u članu 31. Ustava.

40. U zaključku, Sud nalazi da žalbe podnosioca zahteva u vezi sa krivičnim postupkom protiv načelnika administracije Opštine Vitina, ne spadaju u okvir prava na pravično suđenje iz člana 31. Ustava i člana 6. stav 1 EKLJP.
41. Pored toga, Sud primećuje da se podnosilac zahteva žali da je njegovo pravo na neometano uživanje svoje imovine povređeno, zbog odbijanja redovnih sudova da dozvole njegovo subsidijarno gonjenje protiv načelnika administracije Opštine Vitina. Međutim, kako je gore navedeno, ovi postupci nisu uticali na imovinska prava podnosioca zahteva.
42. Dakle, Sud nalazi da tvrdnja podnosioca zahteva na povredu njegovih imovinskih prava ne spada u okvir člana 46. Ustava i člana 1 Protokola 1 EKLJP, jer uživanje njegovih imovinskih prava nije moglo ni na jedan način biti povređeno ovim postupcima.
43. Stoga, Sud smatra da žalbe podnosioca zahteva u vezi sa njegovim pravom na pravično suđenje i pravom na zaštitu imovine, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.
44. Pravilo 36 (3) (e) Poslovnika, poslovnika „*Zahtev nije dopustiv za razmatranje u svakom od sledećih slučajeva: [...] kada zahtev nije ratione materiae u skladu sa Ustavom*“.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilima 36 (2) (d), 36 (3) (e), i 56 (b) Poslovnika, 8. decembra 2014. godine jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Artar Rama-Hajrizi

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani